

Skitse af Liva

Tegnet af Fader Cornelius Vitus.
(*Kapitel I*)

Forspil

I HAR VÆRET LÆNGE UNDERVEJS – men skibet ligger stadig for anker. Det hele tog sin begyndelse for et halvt århundrede siden, da handelsrejsende for første gang fandt land mod vest, det frodige Lustria. Godt en snes år senere bragte man nyt hjem fra endnu en verden, Den Nye Kyst. Og nye verdner venter stadig på at blive opdaget – det kræver blot det rette skib. I har skibet, Leitstern – og vovemodet. Det er et ambitiøst projekt der indtil nu har kostet jer en formue. Konstruktionen har fundet sted i Carroburg over de sidste tre år, selvom I oprindeligt mødtes i hovedstaden, Altdorf.

Leitstern er en smuk galeon der nu ligger færdigbygget og smuk i et afsides havnebassin og venter på sin jomfrurejse. Skibet er bygget efter de nyeste principper og med hjælp fra fremsynede konstruktører. Tre mand har hjulpet jer: Tinnuar, en havelver med navigation som sit speciale; Mester Karolus, en troldmand der hele sit liv har studeret vind og vejr; og Kaptajn Memo, en tileansk sejler, der med lige dele galskab og kundskab har stået bag nogle af tidens dristigste sejladsere.

Arbejdet har kostet flere guld kroner end I tør tænke på, og på det seneste er det blevet en kamp at holde kreditorerne fra døren. Fogeden var på havnen den anden dag, og

i et skingert, selvtilfreds stemmeleje truede han med tæsk og, værre, gældsfængsel. Han kunne finde skibet, men heldigvis er jeres skjulested (siden I måtte stikke af fra regningen på Graf Kohl's Gasthaus), et pakhus på havnen, stadig ukendt. Men nu er I også færdige – og skibet skal stævne ud en af de nærmeste dage for ikke at blive fanget på verdenshavet i en af havgudens grusomme efterårsstorme. Men der mangler noget.

Jeres hyrede mænd begyndte at mukke og tale ondt om Leitstern bag jeres ryg: nok var hun smuk, men også unaturlig; fedtet ind i trolddom, elvermystik og sejlet af en fordrukken tileaner. Det var en gammel søulk, stinkende af snaps og rådden fisk, der gnækkende fortalte jer, at ingen sømand ville følge jer uden et offer – eller en talisman. Lidt lykke på rejsen, som han sagde. Det var også ham, der foreslog Mirakelmageren. En levende helgen, der gav de barnløse børn, fattiglemmerne lidt held og de blinde deres syn. Det tog tid, bestikkelse og trusler, men I fandt lykkebringeren. For to dage siden, i en mørk gyde, talte I med en munk: Han holdt sig skjult under hættten og tog sig godt betalt, men I var nødt til at stole på ham, og han holdt ord og solgte jer sin viden.

I går, lige inden Asylet lukkede sine porte for Geheimnisnacht-festen, bankede I på og betalte natvagten jeres allersidste mønter. Der gik nogle minutter i bekymret venten,

så kom han tilbage, skubbede hende ud i jeres arme og smækkede døren. For det var en pige. Liva, kaldte han hende. Mirakelmageren, jeres talisman. Og I vidste med det samme, at den gamle, overtroiske sejler havde talt sandt: Hun ville sætte en mild men sikker vind i jeres sejl, holde stævnen ret mod eventyret og tænde en glød i jeres hjerter, som verden aldrig før havde set magen.

...

Du vågner med fornemmelsen af et kys på dine læber. En drøm? Måske, men du ved at kvinden er virkelig. Omkring jer ligger sorte, dugvåde rosenblade på gulvet. På et bord er resterne af drømmeurt og hvidvin – I fejrede noget. Porten står på klem, og udenfor er det nat. Hun er væk – jeres mirakel er undsluppet jer, og de præcise omstændigheder er tågede – som om drømmen I er vågnet fra, ikke helt vil slippe jer.

Tag et øjeblik til at tænke over din drøm: Der var et skib, en rejse, eksotiske lande bag fjerne horisonter. En kvinde – du kan ikke sætte ansigt på dette vidunderlige væsen, men du er nødt til at prøve – hun er alt for dig. Hun skal bære dit skib, alle dine drømme. Du vil med glæde ofre alle de rigdomme der venter jer, for endnu en nat med hende.

1. Leitstern kaster anker

NØGLEORD: Forberedelser. I havn. Smeltdigel. Venten. Håb/frygt. Visioner. Håndværk. Overtro. Søsætning. Afrejse. En pige i hver en havn. Tatovering. Tovværk. Et løfte.

- Hvad inspirerede til denne rejse?
- Hvad drømmer du om at finde?
- Hvordan ser Lykkens gudinde ud?
- Hvor vil du hen?
- Hvem er kvinden, der guider jeres færd?

2. Det åbne hav

NØGLEORD: Langt fra land. Knirken af træ, flaprende sejl. Sømandskab. Fabelfisk. Navigation. Fremmede stjerner. Blikstille/fyldte sejl. Uendelighed. Sekstant. Samarbejde. Horisonten. Maglspir.

- Hvad er din rolle på skibet?
- Hvordan bevarer du troen på Lykken, når du ikke kan se hende?
- Hvilke dyder skal en eventyrer besidde?
- Er Lykkebringeren overtro, eller kan hun faktisk noget?

3. Stormen

NØGLEORD: Ulykken truer. Bølger. Kastevinde. Mand over bord. Galionsfigur. Malstrøm. Rotter. Det kolde dyb. Verdens kant. Havgudens vrede. Lanterne. Flækket mast. Trods. Reb. Ror.

- Hvad gør du for at genvinde Lykken?
- Hvordan besejrer skibet uvejret?
- Hvad gør du for at hjælpe?
- Frygter du døden? Hvad ligger der hinsides?

4. Den yderste kyst

NØGLEORD: De finder noget andet end nyt land. Fremmed. Uro. Nye spørgsmål. Et offer/en formildende gave. En have, men ikke gudernes. Uro. Tempel. Måneskin.

- Hvad ligger der, hvor verden ender?
- Har du fortrydelser overfor kvinderne i dit liv?
- Hvorfor er Lykken så lunefuld?
- Hvor er hun nu?

Drømmerejsen

Du kan vælge at dele fortælleansvaret mere ud blandt spillerne ved at bruge disse kort.

Husk, at du derudover har nogle spørgsmål direkte til de enkelte spillere i scenarieteksten.

(Prolog)

Alexander ~ Drømmepigen

Da jeg endnu var en yngling fik jeg chancen for at bevise mine evner som jæger – godsets jagtmester lod mig nedlægge en hjort på egen hånd. Oplevelsen var uforglemmelig – den elers så velkendte skov tog sig anderledes ny og eventyrlig ud, og jeg oplevede dufte og lyde med en ny intensitet. Jeg koncentrerede mig om mine færdigheder og mit mål, prøvede at holde mig fokuseret, men min sjæl var som en fugl i en snare – den længtes efter himlen og dens inisterende basken gav mig en urolig, lykkelig fornemmelse.

Da jeg endelig stod overfor mit bytte, havde jeg en fornemmelse af at stå overfor mere end et simpelt dyr – landskabet omkring var uigenkendeligt – som var jeg vågnet op inde i en drøm – og der var ikke plads til den viden og de evner, jeg havde tillært mig i den virkelige verden. Jeg kunne ikke skyde, og byttet gik derfra uden at have vejret nogen fare. Jeg lod med rystende hænder strengen slappes, og pilen faldt impotent ned for mine fødder. Frustrationen og ærgelsen var nok til at få en knægt til at græde, men netop i denne mit livs mørkeste stund dukkede byttet op igen ... og så alligevel ikke. Det var mit første glimt af en elver. Hun stod præcis der, hvor hjorten havde stået. Gengældte min stirren med et uudgrundeligt blik – var det anklagende? Eller tilgivende? Hendes øjne lod sig ikke læse, og så var hun væk – i sporet på mit bytte. Men det er de øjne jeg husker, når jeg siden har stået i det afgørende moment inden det dræbende skud.

August ~ Drømmepigen

Da jeg modtog Midnats-ordenens tredie grad førte en maskeklædt broder mig ad en hemmelig løngang til et anneks i Altdorfs katakomber. Ved portalen svor jeg tavshed ved Vvyrdagg's le og gjorde de rette tegn. Guiden førte os ind i et uanseeligt kammer med en enkelt sort upyntet kiste. Et bundt af forskellige urter og tørre blomster var sømmet fast på låget. Allerede inden den maskeklædte uhøjtideligt løsne de 9 nagler, der holdt kisten magisk lukket, bankede mit hjerte hurtigere og højere end nogensinde før. Jeg følte det som i et mareridt, hvor man intuitivt ved – bare *ved* – at der gemmer sig sand ondskab bag den dør, der alt imens langsomt åbner sig. Og da kvinden i kisten – med rosentræs-stagen endnu gennem brystet – kom til syne, standsede det for et øjeblik helt – for så igen at finde en rolig takt. Jeg lyttede knapt til min mentor, men betragede intenst den smukkeste kvinde, jeg nogensinde havde set. Hun var ren, evig og urørlig som en marmorskulptur, men dødsmasken var frosset i en livagtig grimasse, som fandt hun situationen ironisk og kun havde smil til overs for vores mangelfulde forståelse af liv & død. Den nat lærte jeg kunsten at omgøre en vampyr – men det var hendes ansigt, jeg huskede bedst.

Gustav ~ Drømmepigen

I katedralen i Altdorf er der et billede af Sigmars moder. Scenen er spektakulær – det er nat, men himlen er et bølgende landskab af torden og blålig lynild, ildevarslende lilla skyer, glimt af månerne – den ene blodrød, den anden oplyst indefra, som et lys begravet under isen – og fra jorden springer flammer op og toner det hele i dæmonisk rød og inferalsk orange. Men kunsteren, en ungdommeligt visionær Epriza von Karritz, leder dygtigt betragterens blik hen mod den tohalede komet, der trods det kaotiske firmament hvorfra den styrter, synes en rolig forenende og uafvendelig kraft. Kometen signallerer Sigmars komme, og Eprizas genistreg er, at han bruger Kejser-moderens blik til at styre iagttagerens opmærksomhed ind i billedet. Kropssprog afslører hendes uro ved de himmelske kræfters hærgen, men hendes ansigt er roligt – øjene har fanget det faldende legeme, og hun erkender ydmygt sin skæbne, uden hun dog kan sætte ord på. I dét øjeblik er hun balanceret på en knivsæg mellem ungmø og kvinde, mellem angst og lykke – man fornemmer næsten hvordan hendes læber er et enkelt lynglimt fra at skilles i en næsten erotisk opstemthed, medens hun, draget, ser kometen styrte og proklamere hendes mystiske rolle i en ny æra.

Leopold ~ Drømmepigen

Første gang jeg tog med min onkel over bjergene ind i Imperiet overnattede vi i en simpel landsby, hvor man holdt nogle geder og får og skaffede sig en sideindtægt som bærere og guider for handlende. Jeg var endnu mere ilder og utålmodig end jeg er i dag, og jeg lagde ikke skjul på min foragt for de stinkende, uoplyste hyrder. Men der var blandt dem en særling – en kvinde, vel omkring de 30, men hun var tydeligvis ikke i stand til at tage vare på sig selv, og det var tvivlsomt, om hun ville blive meget ældre. Hun fulgte mig rundt hele aftenen, som en kurrende, beluset due, og hendes snak gav ingen mening. Men midt om natten vågnede jeg: Kællingen sad ved min side, og det døende, røde skær fra ildstedet gav hendes ansigt en næsten barnagtig mildhed – hun smilte, og for første gang var der fornuft i hendes blik. Så rejste hun sig og gik ud. I daggryet brød helvede løs, da en røverbande overfaldt landsbyen – vi rejsende havde vores heste, men vi havde rigeligt hyr med at komme væk, og jeg fandt til min overaskelse at stanken af hyrdernes brændte kød var værre end den de havde af at leve sammen med deres dyr. Og den gale kvinde havde vidst hvad der ventede.

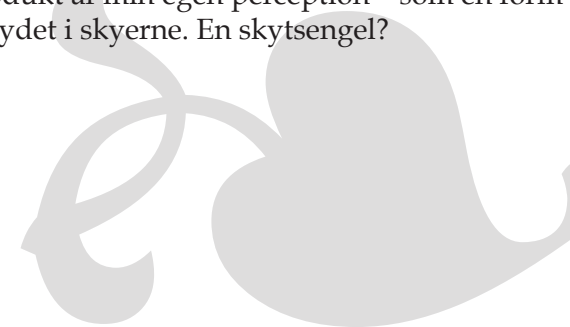

Oliver ~ Drømmepigen

Mikaela Spurtzhofen var kun 14 år, da en dæmon tog ved hendes krop indefra og åd hendes liv. Lægen, guvernanten, præsten – alle lyttede på skift til hendes hæse åndedræt og hjælpeløse hosten og kaldte det kihoste, lungesygge eller andet vrøvl. Kun jeg kendte hendes hemmelighed: Hun var syg af godhed. Hun havde forelsket sig i mig året før, og med mit blik for slags, vidste jeg det med det samme – det var kun en leg for mig, en hengivenhed som jeg var smigret over og måtte gengælde. Og jeg overvejede vel også at bruge det en dag. Men Mikaela var vedholdende, og da hun endelig en dag tog sig mod til at åbne sig overfor mig, var det med en sådan åbenhjertighed, at jeg skammede mig over, hvor lidt hun havde betydet for mig. Der var en verden af skræmmende labyrinter, en intuitiv fornemmelse af dødens mysterie og en sandhedstørst, der overgik min, i det barn. Men hendes dæmon levede i den samme stædige, barnlige visdom. I starten var det mareidt, og jeg sad ofte og talte hende i søvn. Men det klarsyn, der lod hende se mørket, åbnede hende også for det, og efter nogle måneder var alle hendes ord så hjerteskræende rigtige, at hun begyndte at synes som besat. En aften på hendes kammer blev det for meget, og jeg kaldte hende ond og et Kaosbarn. Et øjeblik genkendte jeg noget i hendes øjne – som da jeg fik min sande moders navn, og mit liv op til da kaldt en løgn. Fra da af døde hun lidt hver dag, og kun jeg vidste, at hvis jeg ikke havde dræbt et uskyldigt barn, måtte det have været en dæmon i hende – det valgte jeg at tro.

Viktor ~ Drømmepigen

Da jeg fra ballonen så verdens kant, forstod jeg, hvordan rejsen dertil ad overfladen ville være umulig og uendelig – men jeg kunne næsten røre ved skyerne, og de strakte sig ubesværet til Enden, hvor Evigheden begynder. Der og da så jeg i den fjerne kimning et glimt af Himlen – hvor fuglene var åndevæsner, guderne måtte vandre, og jeg ville finde fred & lykke efter livet. Siden den dag har jeg følt mig sikker på, at mennesket – i hvert fald nogen af dem – havde en beskyttende kraft, der skulle ledsage ham gennem livet og til dødens port. Det er denne fornemmelse af en usynlig ven, der har givet mig selvtillid – og min fornemmelse for den anden, den magiske, verden. Når jeg ligger under edderdunsdynen og har fornemmelsen af at falde, er det denne veninde – for det forestiller jeg mig, hun er – der tager mig i hånden og lader mig falde sikkert og nyde faldet. Eller i flokken af rygstikkere og sykofanter til taffel på slottet, hvor flere vil mig det ondt end godt, lister hun forbi, smilende, og jeg mærker en varme, en indre ro fylder mig. Hendes ansigt er kun glimtvis anet – måske lige så meget et produkt af min egen perception – som en form antydnet i skyerne. En skytsengel?

Alexanders skygge

Alexanders skygge fremstår først meget som den levende, men han holder sin sorte kappe tæt lukket om sig. Hans ben er først skjult men viser sig at være hove. Der vokser dunede horn mellem hans pandelokker – han ligner en faun, men efterhånden vokser hornene ud til et gevir, og hættens sprækkes. Der kommer stadig flere dyriske træk, og skyggen falder ned på alle fire, brøler mod månen og stinker af moskus. Han er ikke en hjort men antager træk fra flere forskellige bæster.

Skyggens kærlighed er drevet af sulten efter en kvindes krop. Og Liva er samtidigt et bytte for hans maskuline kraft. Skyggen drømmer om at nedlægge hende – tage hende, holde hende i bur eller gøre en udstoppet skulptur ud af hende. Det er hans ret, som mand og som jæger. Hun ligger der allerede og venter. Når han først har underlagt sig og tæmmet hende, vil hun til alle tider have et blodigt mærke som bevis på sin kvindelighed, og hun vil være smukkere end nogensinde.

Selvstændighed = ensomhed
Det frie liv = menneskesky
Uprætentiøs = bagstræberisk
Instinktiv = dyrisk

Augusts skygge

Augusts skygge er en stærk, høvisk skikkelse, hvis ansigt forbliver i skygge under kutten. Fra under kappen høres metallisk klirren – det er nøgler, kæder, en hvæssekniv, sølvmonter. Man aner en bred klinge, men den har ingen hak fra kamp. Alligevel er den blodig – i starten løber blot en enkelt dråbe frem fra mørket under den sorte kappe, men snart er bladet fedtet af mørkt blod. Under kappens hætte er en sort maske. Under masken et dødningehoved. Også sværdet holdes af en knoglehånd. Men det er ikke et sværd: det er et bladet fra en høstmands nådesløse le.

Skyggens kærlighed er styret af Livas udspring fra død og sex. Hun er en gåde, der skal løses – ikke interessant som et levende, tænkende væsen. Hun er dødens datter – med sin moders lokkende træk. Det er ikke livsgnisten der gør Liva smuk, det er dens fravær. Som nu, hvor hun sover. Det vil tjene hende og kærligheden bedst, at hun aldrig vågner. Allersmukkeste vil hun gøre sig i en glaskiste. Med det samme evige, mystiske smil på læberne. En kunstner kunne aldrig gengive denne skønhed – men en balsamørs kyndige håndværk, måske et lag af voks. Så let at lægge en hånd over hendes mund og lukke den sidste hæslige rest af liv ude fra hendes hellige krop.

Krigerarv >> blodtørst
Kløgt >> fejhed
Mysticisme >> okkultisme
Mordgæder >> morbid

Gustavs skygge

Gustavs skygge fremstår som en kutteklædt, elegant orator. Hans kappe er tung, smukt forarbejdet og fyldt med hemmelighedsfulde folder. Mønstre i goldbrokade danser sindsforvirrende, og foldernes skygger gemmer usete, onde ting, som et barneværelses skab. Hans ansigt ligger i skygge, men de skimtede konturer bliver grippelignende, og en fjer daler langsomt ud fra under kåben. Da hættens falder bort, er der den vrængende maske af en hæsleg rovfugl der dækker ansigtet. Noget tentakkel-lignende bevæger sig i en fold.

Skyggen kender ikke kærlighed som andet et akademisk begreb, en æstetisk betragtning. Han vil udstille hende, forevige hende, sætte hende på en piedestal, vise hende frem men aldrig elske hende. Hver en tomme af hendes krop kan opmåles og udregnes, hendes skønhed sættes på formel. Den er under alle omstændigheder ikke virkelig – blot et religiøst selvbedrag. Videnskaben ved bedre: lad hendes kød folde sig ud, kirurgerne blotlægge hendes indre. Hvad skal mennesket med guder? Er Livas mirakel ikke stort nok uden dem? Hun vil bløde som en hver dødelig, og det er let bevist.

Nysgerrig >> skruppelløs
Nytænkende >> amoralsk
Boheme >> dekadent
Videbegærlig >> kætterisk

Leopolds skygge

Leopolds skygge fremstår som en dyrt klædt købmand, med en tung pung. Efterhånden opdages nye pakkenelliker, små tasker, en kiste, et skrin og oppakningen på ryggen bliver tungere. Hans kropsholdning ændrer sig, krumbøjes under vægten. Han finder en vægt frem, og hans lodder er blodige vielsesringe, slægtsmykker og guldtænder. Imens afsløres hans bagage som krigens sold: velbrugte våben, fantasifulde torturinstrumenter, pestbefængte rotter, en hæslig skøge i et bur ...

Skyggen vil aldrig lade sig binde – hellere at Liva har et afhængighedsforhold til ham end omvendt. Han vil skabe et forhold af falsk hengivenhed, misbrug, sympati og vold – alt, for at holde fast på hende. Man skal også regne med, at hun har en politisk værdi i kraft af sin baggrund. De har hende jo allerede i deres magt. Hun er allerede et instrument for dem. Det er tingenes orden, og verden ligger for deres fødder. Hvis de bare forstår at fastholde hendes hjælpeløshed. Hun er ikke tjent med sine frie vilje (hvis hun nogensinde har haft en). De købte hende for penge, og der vil altid være lænker for hende: af jern, trusler og løftet om kærlighed. Det er alt sammen et spil.

Fri >> hjemløs

Problemløser >> nådesløs

Livsnyder >> slave af misbrug

Taktiker >> beregnende

Olivers skygge

Først virker Olivers skygge mere elegant end nogensinde, men i takt med at hans klæder bliver finere og mønstrene mere komplekse, kommer også flere sprækker i facaden. Skønhedspletten bliver en vorte. Tungen kløves, og hans øjne bliver kolde sprækker som hos en slange. Han har sygdomme i blodet, der martrer hans hud, selv gennem pudderet. Da han til sidst fremstår som en mægtig konge, løber den sidste rådne hud af ham, og han er dækket af skæl. Kronen er gjort af blik og så ufærdig, at metalstykker skærer i huden og blodigt pus løber ned over ansigtet.

Skyggen hader dybest set kvinder – selvom Liva skulle være undtagelsen, ville han alligevel, netop derfor, sætte en ære i at hade hende. Men naturligvis skulle han forføre hende først – og i kraft af hendes overmenneskelighed ville det være en større udfordring – og hendes fald desto dybere. Målet helliger midlet, og der er ingen grænser for de løgne han vil fortælle for at vinde hende. Den største? "Jeg elsker dig." Og når hun er tilpas hengiven er det tid for sandheden. De små nålestik til hendes kvindelige forfængelighed, koldt, spydigt stål i hendes hjerte. For er hun ikke som alle de andre der påstår at have renere blod? Ja, værre – ikke blot kongers blod, men guders.

Ærlig >> hadsk

Charmeur >> kvindehader

Kritiker >> hykler

Spændende >> løgner

Viktors skygge

Viktors skygge er betragtede og ophøjet. Hans kappe er løs og flagrende, som fanget i en dansende vind. Det viser sig at være vinger – han kommer til at ligne en kold engel. Men kulden bliver dødningsagtig, og efterhånden som hans ansigt bliver mere vampyrlignende, bliver vingerne mere som en flagermus'. Hans hud brænder sort i lyset, og under det bortbrændte hår er knoglede horn. Han er stadig stolt og fyrstelig, men hvor han træder efterlader han svedne spor. Magiske energier kredser om ham i et regnbuespil, men han selv bliver mere og mere gennemsigtig, desto stærkere magien.

Skyggen interesserer sig ikke for mennesker – uanset deres køn. Men for deres sjæl. Og Livas er da bestemt et prægtigt samlereksemplar. Sidder sjælen i øjnene? – de ville være nemme at fjerne. I hjertekulen? – der findes kirurgiske redskaber der kan finde derind. Han vil som en alkymist adskille sjæl fra legeme, om nødvendigt dissekere eller destillere hende. Eller måske må man købe sig til den – handle med dødens gud, som de handlede med hans grådige præst. Kroppens skønhed er et lag af fedt og hud – værdiløst. Men Livas sjæl ville være værd at eje.

Velovervejet >> tager ikke ansvar

Rig >> udbytter

Drømmer >> syrehoved

Grænsesøgende >> dødsdrift

Alexander ~ koda

*Nogen græder. Hæse stemmer hvviser taksigelser til deres guder.
En gammel sejler kysser sandet på stranden. Mine venner, de der
overlevede, står ved vor side, og i den tavshed vi deler, er bitre
minder og viden om farer overvundet i fællesskab. Vores rejse
ender her – på en frodig kyst langt fra den Kendte Verden. Vi er
rige, men det betyder ingenting. Kun din hånd der tager min, og
du fører os ind i den lukkede skov. Jeg sender mine frænder et sid-
ste blik, men de ved det godt: du og jeg vil sammen kunne rejse
milevis længere end nogen af dem, og det er et bittersødt farvel.
Men eventyret venter.*

Leitstern er ikke et skib, men en hel historie af skibe. Det er slann-
øglernes skibe der rejste gennem rummet, de første menneskers lang-
skibe der afsøgte nye kyster at plyndre, elverfolks prægtige krydsere,
en galeon der fandt månen ... en uendelig historie om at rejse udover
alle kendte grænser.

Gustav ~ koda

*Klokkerne ringer over Altdorf. Den nye Kejser begynder sin æra
i dag, Parlamentet kroner ham – dette er den Gylde Tid. I mit
kammer tillader jeg mig et smil. Jeg ser ud over byens tage – nu
et virvar af tårne og spir man havde troet umulige at bygge få
årtier tilbage – og føler stoltheden; mindes mine rejsefæller. Vores
søn har lært deres navne i skolen. Dette er hans tid – lad ham
have den for sig selv. Jeg træder ud på gesimsen, og du står der
allerede. Med min hånd i din træder vi ud i en kimen der prokla-
merer et tusindårsrige af frihed, oplysning, broderskab. Vi har
vinger, og himlen venter.*

Leitstern er en myte. Den bruges som et symbol på oplysning og rej-
sen mod viden, nyskabelse. Leitstern er en filosofisk retning med vægt
på at hente viden og kundskab i fremmede verdener – en national
stolthed så stærk at den tåler at invitere det nye ind.

Koda

Kodaen kan enten køres rent af dig
eller af dine spillere eller blot bruges
som inspiration til en afsluttende, "Og
de levede lykkeligt til deres dages
ende."

August ~ koda

'Neue Nordburg'. Det nye verdenskort bærer mit navn. Allerede har jeg været forbi katedralen hvor mindesmærket er under opførelse. Vi har hæder, ære og rigdomme over al forstand. Men ingen forstår den sande sejr: Vi overvandt døden og Evigheden venter.

Leitstern er blevet et symbol på en sikker passage til dødsriget – måske forbundet med død og ulykkelig kærlighed og brugt i romantiske viser såvel som begravelsessalmer. De store poeter har skrevet teaterstykker om eventyret, bittersøde kærligheds-tragedier med rørende dødsmonologer.

Oliver ~ koda

Jeg fortæller historien endnu engang. De vantro lytter åbenmundede til fortællingen om Liva Månebarn og da vi narrede dødsguden. Vizierens datters sorte øjne funkler. Hvad er nordens blegnede, indavlede aristokrati i forhold til disse gyldne riger? Og skulle det alligevel skuffe, så venter andre destinationer nogle breddegrader borte. Friheden er det land vi rejser i nu.

Leitstern er det idelle skib – hvor det end kommer frem er det havnens perle. Den Kendte Verdens svar på en luksusliner.

Leopold ~ koda

Fyrtårnet afsøger vandene. Øen er en sikker havn – en blandt mange i vores nye rige i Sydhavet. Men jeg føler mig mere hjemme på skibet: 'Gildenstern'. Tågen ønsker ikke at slippe os – denne grå intethed er blevet vores ven, et slør henover alle skibskort, der binder verdener sammen og lader os rejse uset. Det ukendte bag det grå, er blot solen og nye kyster at erobre.

Leitstern er kronen i en hel flotille. Skibene har været jorden rundt og de er både elskede for de varer de bringer, og frygtede for deres kanoner og piraterier.

Viktor ~ koda

Den besynderlige månemand advarer om stjernetegnet Dragens sande natur. Jeg forklarer ham roligt, at jeg kender risikoen – han skal blot sejle mig til Kometernes Havn, der hvor rummets bue begynder. Jeg har allerede én gang krydset porten til en guds domæne – de andre må også have deres haver herude et sted. Og bag ved dem? Ja, de lærde lo af tanken om noget hinsides hvælvet, men jeg ved bedre.

Leitstern er et himmellegeme der kommer og går – det forbindes med vigtige vartegn – som om det ubesværet henter nyt hinsides verden.